

rijalizma dostojno zavetje. To početje je gotovo hvale vredno. — Do sedaj ste se tudi iz slovenskega slovstva priobčili pesmi „Pogovor“, Fr. Levstika, in jeden Prešernovih sonetov v nemški prestavi, in v furlanskem prevodu Fr. Zakrajška, nekdanjega sodelavca „Novic“. — V tem listu se poleg mnogih „dii minorum gentium“ nahajajo tudi imena prvih sedanjih nemških pesnikov in mi želimo Pennovemu početju najboljšega vspeha. — „Dichter-Stimmen“ izhajajo dvakrat na mesec in veljajo za vse leto 5 gold. Naročuje se na-nje III. Löwengasse šte. 22 Wien (v poštnem poslopji). J. Charpentier.

Mnogovrstne novice.

* *Prerokovanje o letošnji zimi.* — Nekateri vremenski preroki pa tudi zvezdogledi trdijo, da bo letošnja zima zelo huda. Temu prerokovanju nasproti se je oglasil neki čebelar v Pruski Šleziji, rekši, da prav malo mraza bode to zimo. On to prerokovanje opira na sledečo skušnjo: „Čebele, o katerih je znano, da, kakor nekatere druge živali, že več časa naprej čutijo prihodnje vreme, zadelajo vsako jesen žrela na panjovih z voskom. Po mojih opazkah in skušnjah so bile pred vsako hudo zimo žrela zmirom močno zadelana; v jeseni leta 1870., na primer, tako zelo, da je le po ena čebela skozi odprto luknjico mogla smukniti. Letos ni nič od tega videti, marveč je v panjovih pri nas še veliko troto, katere sicer že avgusta meseca pokoljejo. Po vsem tem sklepam na prav mehko zimo.“ — Če ga vo prerokovanje bo po takem pravo?

Naši dopisi.

Iz Rusije 11. nov. 7. — Marsikako nedeljo, ko sem pomočil pero ter začel pisati, sem mislil, Bog vé, verjamejo ali ne verjamejo, kar pišem. Ne govorim o tistih špibirgarjih, ki znajo „krajnsko in nemško špraho“ ter kak „Tagblatt“ imajo za sveti evangelij. Čitajo vsaj tudi pri nas pošteni možje časopise raznih strank, kakor povsod. A naši sovražniki so zvit; oni tiskajo razne čenče, domišljije in laži s takim prepričanjem, da ne samo sami jih verjamejo, kar so zavedoma nalogali, ampak izbujajo tudi v duši poštenega človeka, če ne več, vsaj sumičenje, posebno v tistih, ki so bili prepričani, da naše armade bodo v poldrugem mesecu po napovedi vojske v Carigradu. Kdor preveč želi, navadno obupa, če premalo dobi. Menim, da zdaj ni nikomur žal, kdor je mojim odkritosrčnim in resničnim — ut me collaudem — dopisom raji verjel, kakor da bi majal z glavo načitavši se norih Dunajskih in Peštanskih domišljij. — To je vvod k mojim današnjim čenčam, ki bolj meri na moje resne dopise, pa vendar ima zvezo tudi s čenčami, zakaj bodite prepričani, da jaz čenčam samo takrat, kedar mi fakta jezik razvežejo.

Ko se je vojna sreča spremenila (ako so naše zmage samo sreča), so turkofili zatrobili v drugi rog. Namesto prejšnjega oglušivnega rožljanja z Anglo-magjaro-turškim orožjem so zapeli otožno pesem o miru — da, o miru „potrebem kakor Turčiji tako tudi Rusiji“. Miloben glas fagota se je najprej zaslišal iz Londona. Glašataj Londonskega meščanstva „Times“ je prvi elogično zadeklamiral, da padlo je na obeh straneh zadosti hrabrih junakov in da prelito je zadosti Turške in Ruske vitežke krvi, ta in uni narod da je sijajno rešil svojo vojno čast, napočil da je tedaj pravi čas, da bi Evropa izpolnila svojo blago nalogo ter velela obema hrabrima narodoma ustaviti krvavi dvoboj, ki nima dalje nikakoršnega cilja. Se ve da! Angležu

bilo bi to prav prijetno, ko bi ga bil kdo najel za sodnika. Angleži so brž našli, da sklepi rajnce Carigraške konference bi bili prav pripravna podlaga za novo Evropejsko konferenco, katera bi imenovane sklepe kakor si bodi tako prevarila, da bi bila oba dvobojsca zadovoljna! Take čenče ni čenčal samo glašataj Londonskega meščanstva, ampak tudi gospoda ministra Njenega Indiškega Veličanstva cesarice Viktorije sta nemudoma ukazala Lejardu položiti sultanu na srce, da bi bilo dobro mir skleniti. Lejard je vtaknil prste v najbolj bele rokavice ter orožil jezik z iskusno zgovornostjo, da bi mogel zmehčati vojaško dušo sultana. Pa to bi bil Lejard lahko storil brez takih priprav, zakaj 17. oktobra duša sultana ni bila jako vojaška. Pripovedujejo zabavne stvari, kaj se je godilo v Carigradu nekoliko ur, predno je Lejard potrkal na duri sultana. V Visoki Porti so se zbrali ministri ter prevdarjali, kako bi se najlepše razložila depeša Muktarja z ene strani softam, ki so po kavarnah šumeli in po ulicah bujstvovali, z druge strani sultanu, ki je sladko počival v krogu odalisk ter premišljeval o razpoloženji vitežkega plemena Osmanov. Težko delo je bilo delo svétnikov v Visoki Porti! Mislili so, mislili, al srce je vsem padlo v hlače. Vendar sporočiti o osodi „zmagonosnega“ Muktarja je bilo treba. Ker noben drug minister ni bil dovoljno močen, segel je nazadnje veliki vezir po srce ter napisal softam afišo, da „zmagonosni“ Muktar je modro izduhtal novi plan vojskovanja ter ponoči odstopil na bolj zvite pozicije, pa k nesreči v nočni temnoti 900 mož iz njegove armade je zabredlo Bog vé kam s poti. Veliki vezir jo je uganil, softi prečitavši afišo so nehali šumeti. Ta sreča s softami je pribavila k srčnemu srcu velikega vezira še nekoliko nove srčnosti, odpravil se je tedaj potem v Dolma-Bahče. Sultan, pravijo, ga je sprejel prav veselega srca ter prašal, kaj je novega, koliko tisoč Rusov je Osman pod Plevno pomendral. Iz Plevne, dé veliki vezir, novic ni, a od Muktarja je depeša. Od Muktarke, he, he, he! se zasmaja sultan, je prejel zlato skledo, odličje za velike zmage, slavni zmagonosec? O skledi ne piše, odgovori veliki vezir. O čem pa piše? spet praša sultan. Bila je velika bitva, dé veliki vezir. Velika bitva? he, he, he! se spet smeja sultan, da Muktar je obetal, da se bo skoro nekega jutra vzdignil z vsemi armadami pozajutrakat v Aleksandropolji, pokosit v Tiflisu, a povečerjat v Vladikavkazu; kako? piše od kosila ali od večerje? Veliki vezir je potopil oči. Nu, govori! dé spet sultan. Vaše Veličanstvo! komaj s strahom spregovori veliki vezir podajoč telegram Muktarja, čitajte sami! Sultan čita. Oči so se mu nekako zasvetile. Ko bi on bil naslednik kacega cesarja Avgusta, bil bi najbrže tolkel z glavo ob stebre Dolma-Bahče ter kričal: Muktare, Muktare, „redde mihi legiones meas!“ Ker pa je prejemnik velikega preroka Mahomeda, se mu je bolj pametno zdelo pasti v omedlevico, iz katere ga je Lejard zbudil z oljko miru.

Ko so v Londonu zvedeli o tej komični tragediji, je g. Derbi naglo ukazal poslancem Njenega Veličanstva kraljice Viktorije sondirati misli (to bi se menda tudi lahko reklo: retati otrobe) velikih Evropejskih držav. Poslanci so neki sporočili ministru Derbiju, da niti v reti niti pod reto se ni pokazalo ne eno zdravo zrno ne, vse pleve in pleve! Kaj je početi? K nesreči (se vé da Angleški) se je ravno tiste dni pokazal „strah“ Turški, general Gurko z „belim generalom“ Skobolevim pred Gornjim Dobnjikom in Telišem ter je potolkel Turške tabore. Da bi sultan spet ne padel v omedlevico, je Anglija poskušala, bi ne bilo li mogoče s kakošno egido Viktorije zagrometi. Nu, poskusiti nič ne velja. Vendar poskušnje so se skazile, zakaj v od-